

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatelů: **a) obec Hrobce**, se sídlem Ke Hřišti 14, Hrobce, **b) rozVRTaná krajina, z. s.**, se sídlem Chodouny 20, **c) Ing. L. M.**, všichni zastoupeni JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti odpůrci: **Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti: **I) obec Židovice**, se sídlem Židovice 78, Hrobce, **II) Správa železnic, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, zastoupená JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem se sídlem Prvního pluku 206/7, Praha 8, **III) Mgr. E. M., Ph.D.**, **IV) Mgr. O. Š.**, **V) Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, **VI) P. K.**, **VII) město Chlumec**, se sídlem Muchova 267, Chlumec, zastoupeno Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 2. 2025, č. j. 142 A 5/2024 - 171,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Navrhovatelům **se vrací** zaplacené soudní poplatky za kasační stížnost v celkové výši 15 000 Kč (3 × 5 000 Kč), které jim budou vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejich zástupce JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem označeným v záhlaví zamítl navrhovateli podaný návrh na zrušení opatření obecné povahy – 5. aktualizace Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje, schválené usnesením Zastupitelstva Ústeckého kraje č. 018/29Z/2024, ze dne 24. 6. 2024 jako nedůvodný. Proti rozsudku krajského soudu následně navrhovatelé (*stěžovatelé*) podali kasační stížnost.

[2] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatelé jsou osobami oprávněnými k podání kasační stížnosti, neboť byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí

krajského soudu vzešlo [(§ 102 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost však nepodali včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), ačkoliv byli v napadeném rozsudku náležitě poučeni o délce lhůty k podání kasační stížnosti i o počátku jejího běhu.

[3] Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do *dvou týdnů* po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

[4] Z obsahu spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelé byli v době vydání napadeného rozsudku krajského soudu zastoupeni JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Klokotská 103/13, Tábor (zastoupení na základě plné moci, čl. 20 až 22 spisu krajského soudu), proto byl napadený rozsudek zaslán stěžovatelům prostřednictvím tohoto zástupce (§ 42 odst. 2 věta první s. ř. s.) elektronicky do datové schránky (§ 42 odst. 1 s. ř. s.) Z doručenek na rubu čl. 198 spisu krajského soudu vyplývá, že tento rozsudek byl do datové schránky právního zástupce stěžovatelů dodán dne 2. 4. 2025. V pondělí 7. 4. 2025 se právní zástupce stěžovatelů do datové schránky přihlásil a tím došlo k doručení napadeného rozsudku (§ 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů). Podle § 17 odst. 6 citovaného zákona přitom platí, že doručení dokumentu podle odstavce 3 téhož ustanovení má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou. Z doručanky na čl. 6 spisu zdejšího soudu vyplývá, že předmětná kasační stížnost proti napadenému rozsudku byla dodána do datové schránky Nejvyššího správního soudu dne 22. 4. 2025.

[5] Ze shora popsání skutkového stavu věci je zřejmé, že dnem, kdy nastala skutečnost určující počátek lhůty pro podání kasační stížnosti (§ 40 odst. 1 s. ř. s.), bylo pondělí 7. 4. 2025. Dnem následujícím počala běžet dvoutýdenní lhůta (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) pro podání kasační stížnosti. Konec této dvoutýdenní lhůty pak podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na pondělí 21. 4. 2025. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti. Nejpozději tohoto dne by tedy musela být kasační stížnost podána u soudu, nebo alespoň předána k poštovní přepravě (§ 40 odst. 4 s. ř. s.). Kasační stížnost však byla stěžovatelům prostřednictvím jejich právního zástupce dodána do datové schránky zdejšího soudu až dne 22. 4. 2025, byla tedy podána opožděně. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pozdní podání kasační stížnosti jde výlučně k tíži stěžovatelů, přičemž toto pochybení nelze nikterak zhojit, neboť zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti není možné prominout. Lhůta pro podání kasační stížnosti je zákonnou procesní lhůtou s propadnými účinky, jejíž nedodržení má za následek ztrátu možnosti účinně provést tento procesní úkon.

[6] Nejvyšší správní soud při svém rozhodování zohlednil i právní názor vyslovený Ústavním soudem v nálezu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 2637/08, podle něhož je „s ohledem na specifickou právní úpravu ve správním soudnictví [...] třeba do budoucna na Nejvyšší správní soud apelovat, aby při odmítání kasační stížnosti pro její opožděnost byl pečlivý a obezřetný a aby posuzoval, zda účastník řízení měl v konkrétním případě reálnou možnost předvídat brozbu odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost a podle toho již v kasační stížnosti argumentovat, resp. navrhnout důkazy.“ Tento apel Ústavního soudu směřoval

pokračování

především na problematiku náhradního doručování fyzickým osobám, což není nyní posuzovaný případ. Stěžovatelům byl prostřednictvím jejich právního zástupce napadený rozsudek prokazatelně doručen datovou zprávou do jeho datové schránky; tj. šlo o doručení, které má stejné účinky jako doručení do vlastních rukou. V napadeném rozsudku byli stěžovatelé taktéž náležitě poučeni o délce a počátku běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Požadavku Ústavního soudu na maximálně obezřetný přístup při posuzování existence podmínek pro odmítnutí návrhu zdejší soud plně dostál, neboť zohlednil všechny aspekty posuzovaného případu a výše zmiňované podání stěžovatelů hodnotil v kontextu celé věci. Zde je totiž nutno upozornit na fakt, že stěžovatelé byli v řízení před krajským soudem zastoupeni advokátem, který jejich jménem podával i kasační stížnost. Za situace, kdy je účastník v řízení zastoupen advokátem, tedy osobou, u které lze důvodně presumovat znalost elementárních procesních předpisů, jde nedodržení lhůty k podání kasační stížnosti plně k jeho tíži; lhostejno, zda se tak stalo z důvodu opomenutí či pracovní vytíženosti právního zástupce (v takovém případě § 26 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, umožňuje substituční zmocnění).

[7] Nejvyšší správní soud tedy z uvedených důvodů kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za požití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] V projednávané věci jsou naplněny zákonné podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl, že se stěžovatelům vrací zaplacené soudní poplatky za kasační stížnost v celkové výši 15 000 Kč. Tyto jim budou v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejich zástupce JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu